

24.68x24.27	1/2	1 עמוד	הארץ - ספרים	13.02.2015	46521392-2
הקיבוץ המאוחד הוצאה לאור - 77070					

הספר, והשורה הארוכה של הנושאים שעולים בספר משאירה את הקורא מאוּכזב כמעט על כך שהם לא מוצו ושאלות רבות נותרו פתוחות. בכל זאת עשה דיכטר נכון כשכתב את הספר בצורת מסע חיים המשלב את האישי, החברתי והפוליטי; כמפת דרכים לתחום חיים שלם שהלוואי שיותר ויותר אנשים יבינו שאם לא יתרחשו בו שינויי-עומק, שינויים שאנשים כמו דיכטר מובילים, עתידה של מדינת ישראל יהיה טוב הרבה פחות ממה שהוא יכול להיות. ולא רק למיעוט שחי בה.

גם מועד יציאת הספר חשוב. בשנים האחרונות מתחוללים תהליכים רבים ביחסי היהודים והפלסטינים אורחי מדינת ישראל, ועיקרם שיי לוב הולך וגובר וייצוג גדל, אם כי בקצב אטי בהרבה מהרצוי בחברה הישראלית. כל זה קורה לנוכח ניסיונות גוברים של המערכת להסיג את הציבור אל תוך המחוזות המסורתיים שמדינת ישראל הועידה לו (ע"ע הצעות ליברמן להעביר את המשולש הצפוני על תושביו למדינה הפלסטינית לכשתקום). "מבעד לכוונות הטובות", ספר שכתב אדם שנמצא בנקודת החיבור-חיכוך היהודית-ערבית כ-30 שנה והוא אחת הדמויות

ציונות, פרק ב'

העתיד חייב להתבסס על שותפות ושוויון בין אזרחי ישראל היהודים והערבים. שולי דיכטר, מחבר הספר "מבעד לכוונות הטובות", סבור שאין לנו דרך אחרת

דוד זונשיין

אט לעומק התהום" (עמ' 17). אך התחושה לאורך הספר היא שההסבר חסר השאלה מה משך את דיכטר לעסוק בנושא הזה במקום ליהנות משלל הפריבילגיות שנו"ד אליהן היא שאלה פוליטית לא פחות משהיא שאלה אישית. דרך התשובה לשאלה הזאת אפ"ר ללמוד מהו הדבר שמגייס אנשים לעסוק באחד הנושאים המוכחים ביותר בציבוריות הישראלית.

163 העמודים בספר הם בחזקת מעט המחזיק את המרובה. כמות המידע שדיכטר עוסק בו עור לה על גדות הדפים וגולשת החוצה מכריכתו של

אותי כל הדרך חזרה עד שעצרתי את המכונית בצ"פון הישן של תל אביב.

נזכרתי בפגישה הזאת מיד כשהתחלתי לקרוא את ספרו של שולי דיכטר, "מבעד לכוונות הטובות", ואותה שאלה עלתה בי ביתר שאת לגבי כותב הספר. דיכטר מסביר אמנם בקצרה את הסיבות שהובילו אותו להקדיש חלק ניכר מחייו לחיים משותפים ליהודים וערבים ולשוויון. "רק שנים מאוחר יותר אוכל להבין נכוחה כי תחור" שה עמוקה של צורך בביטחון קיומי נוכח אימת ההיכחדות היא שהניעה אותי להאט את המרוץ הציוני שלי אל ראש הצוק, ולהשכיל לרדת בו אט

מבעד לכוונות הטובות: מתווה לחיים משותפים של יהודים וערבים בישראל

שולי דיכטר. הוצאת הקיבוץ המאוחד, 163 עמודים, 64 שקלים

ב מסגרת הפעילות של ארגון שאני מקדם יחד עם שותפים ערבים ויהודים, להגביר את ייצוג החברה הערבית באקדמיה הישראלית, פגשתי לפני חצי שנה באחד מיישובי הצפון אשה ערבייה צעירה, משכילה, מצליחה ורהוטה. נפגשנו לשיחה על הארגון ועל החסמים העומדים לפני החברה הערבית בכלל, והנשים בחברה הערבית בפרט, בדרכן למיצוי הכישרון שלהן באקדמיה ובעולם היוזמות המדעית.

90 דקות שיחה חלפו כתשע, וכשסיכמנו וקמתי ללכת עצרה אותי ואמרה: "אני חייבת לשאול אותך — אתה גבר, אשכנזי, מתל אביב, עם ניסיון ניהולי בכיר בעולם ההיי-טק, מרושת ומקושר. אתה פריבילגיה מהלכת. למה אני מעניינת אותך? כל"ר מה, באופן מדויק יותר, למה מעניין אותך להגיע לכאן ולדבר איתי במקום להרוויח טוב, להיות טוב וליהנות בדל"ת אמותיך בתל אביב?" התיישבתי חזרה בכיסא והירהרתי בשאלה שלה. היא ליוותה